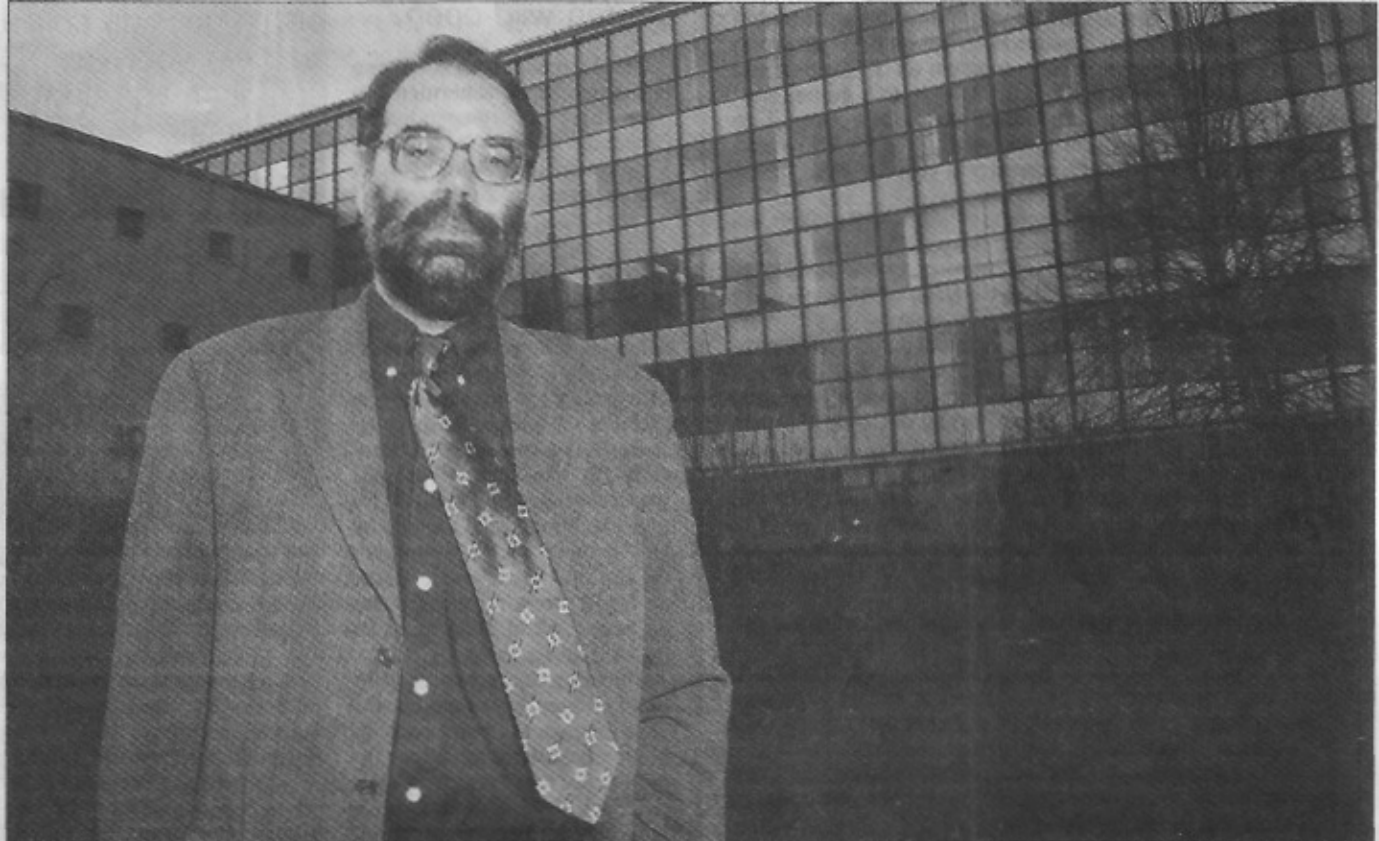

Stadssecretaris Johan Vandenabeele

Het leven is vallen en opstaan

Johan Vandabeele was 23 toen hij in het Franse Bourgondië, tijdens het Jongerenconcilie van Taizé de 19-jarige Christine Goetghebeur diep in de ogen keek. Op 12 juli 1975 stapten ze in het huwelijksbootje. Vandaag studeert de 20-jarige zoon Nederlands, Engels en aardrijkskunde, terwijl zijn 18-jarige broer het bij archeologie houdt. Liefde vult Johan aldus in : een kwestie van mekaar een beetje te verstaan, aangevuld met emotie waarmee je heelwat overbrugt. Politiek en gezin weerspiegelen zich ten huize Vandabeele aldus : vrouwtje Christine weet er veel van... maar beide zonen willen er voorlopig nog altijd niets van weten.

Als oudste uit een gezin van zes meisjes en drie jongens en gezegend met een basketgestalte van 1m90 en daar bovenop een met grijs doorspekte vólle donkere baard — door bruid Christine opgedrongen ! — heeft stadssecretaris Johan Vandabeele alles om op te vallen. Dit laatste is nu precies niet aan hem besteed. Toen hij op zijn 32ste raadslid werd, kon hij de zon in ieders water zien schijnen. Getuige daarvan zijn tussenkomsten voor het onderwijs. Hij werkte zowel samen met Bonnel, Laridon als Vandemeulebroucke. De grootste bevrediging kreeg Johan op 1 mei 1987 toen hij als laureaat uit het examen voor stadssecretaris stapte.

„Hij had op zich de stille trots geladen, een goed en eerlijk mens te zijn in woord en daad”, is een gedicht dat ergens het best van al de karaktertrekken en levenszin vertolkt van Achiël Vandenabeele, vader van de huidige stadssecretaris Johan.

Achiël was ACW-voorzitter vooraleer het tot provinciaal afgevaardigde, nationaal senator en medegaande CVP-voorzitter van het gewest Oostende te brengen. Moeder Marceline Vermaut, VKAJ-Sint-Jan ontgroeid, zette zich onvoorwaardelijk in voor haar gezin. Niets was haar hiervoor teveel gevraagd.

„Veelal wordt wat scheef loopt op ons losgelaten...”

In zijn schooltijd was Johan in de Broederschool aan de Nieuwlandstraat net niet de slimste van de klas. Hij studeerde echt gemakkelijk. In het zangkoor van meester Vannecke kon hij zijn liefde voor de muziek kwijt, al had hij er later spijt van zich met solfège en instrumenten niet nóg meer vertrouwd te hebben gemaakt.

Wat declamatie en toneel betrof, kon hij in het voordragen zijn man staan en aleens in het liefhebberstoneel een rolletje opeisen. „Mijn enthousiasme en eventuele gaven daaromtrent heb ik mij meer dan eens benut bij de KSA. Daarvan getuigden de ouderavonden en de sfeerrijke momenten die we, ouder wordende, in de bonte avonden van KWB staken.”

— **De basis voor jou grote leven ?**

— **Johan :** „Na de lagere school ging het richting college om er Latijn/Grieks te leren. Jaren waar ik geen verbluffende resultaten liet optekenen, maar wel mee was met goede studenten. Na het middelbaar ging ik aan de Leuvense universiteit sociologie studeren. Als KSA'er was inzet voor de samenleving zowaar een hoofdbetrachting. Iets

waar mijn gekozen wetenschap geweldig bij aansloot.”

Volgens Johan is sociologie gestructureerd op visie en theorie omtrent de samenleving. Statistieken en inzondere gegevens tekenen er de mens uit. Theorie en praktijk die naar het beleid toe dienen omgezet. Wanneer je vandaag de wereld bekijkt, zo werpen we Johan voor de voeten, dan ziet ons universum er vaak bekakt uit.

— **Of is het allemaal nog zo ellendig niet ?**

— **Johan :** „Er worden vandaag wat al te veel accenten gelegd op de dingen die verkeerd zijn. Met aardig wat hulp van radio, televisie, pers en wat nog meer... die ons ieder moment de hele wereld in kaart tonen en in de kortste keren de gekste dingen — waar ook op de aardbol — op ons loslaten.”

— **Is de wereld nog waard geleefd te worden ?**

— **Johan :** „Heel zeker jààà. Kijk maar eens, ondanks het beeld dat men ophangt, hoeveel jongeren zich nog inzetten voor zaken in directe omgeving of engagementen in o.a. de Derde Wereld, voor politieke vluchtelingen en noem maar op. Zolang er mensen zullen, zijn die zich inzetten voor hun evenmens, zal hoop niet ijdel zijn.”

„Ook de paus kan fouten maken”

De stadssecretaris is er zich van bewust dat bonken nodig zijn om op de barricades te springen, al gaat Johan er van uit dat je veel meer kunt oplossen met een diplomatische opstelling. Met de Golden Sixties wijst hij naar de toenmalige politiek en kerk in een wereld van enkele ouderen die aan jeugd en vrouwen omzeggens niet besteed was.

— **Johan :** „Zei Johannes XXIIIe toen niet dat er een nieuwe wind door de kerk moest waaien. Nieuwe wind die de politiek evenmin kwaad zou doen. Ikzelf ga er vanuit dat je de wereld evengoed zult veranderen door dag na dag kleine positieve dingen te doen.”

— **Jij was ooit leider van de**

KSA-kabouters. Wat vind je van de Kamercommissie die zopas seksuele meerderjarigheid goedkeurde vanaf 14 jaar. Moet dat de jeugd ontgroenen?

— **Johan**: „Ik zie dit meer als een aanpassing aan de maatschappelijke realiteit, waarbij jongeren van 14 gemakkelijker en vrijer met mekaar omgaan. Het is dan ook beter dit als dusdanig te erkennen, er over wakend dat er een aantal begeleidende maatregelen getroffen wordt die het geheel in goede banen leidt.”

— **Je kunt je daar dus in terugvinden?**

— **Johan**: „Men kan niets hebben tegen het feit dat een jongen en een meisje van 14 mekaar graag zien. Maar probeer dat dan in godsnaam in goeie banen te leiden. Laat de opvoeders de jongeren begeleiden en hen vooral oog leren hebben voor de waardevolle dingen des levens. Dit voor wat in seksuele omgang belangrijk en waardevol is.”

„Afstappen van het in zuilen denken...”

— **Het pausenvolkje drijft hier wel ver van weg?**

— **Johan**: „Er wordt vandaag te veel in clichés over mensen gedacht. In de geschiedenis is er nooit een paus zo sociaal geëngageerd geweest als Johannes Paulus II. Hij zet zich in voor de Derde Wereld en durft er heel duidelijke standpunten innemen. Ik erken de paus als hoofd van de kerk. Wat niet wil zeggen dat ik er mij niet van bewust ben dat ook een paus fouten kan maken. Hem waarden wil daarom nog niet zeggen dat ik Johannes Paulus in al zijn standpunten bijtreed...”

Toen Johan Vandenaabeele op zeker ogenblik aansloot bij de CVP-jongeren viel de appel — met een pa-senator! — niet ver van de boom. Tijd die Johan zich in positieve zin herinnert: de jongeren kregen serieuze kansen van de partij, waren goed vertegenwoordigd in het bestuur, vormden een stevige kern die goed aan mekaar hield en een paar beleidsbeslissingen in gunstige zin konden beïnvloeden. Er werd naar hen geluisterd.

— **Wat schort er aan politiek Vlaanderen?**

— **Johan**: „Wat er in onze Sturm- und Drangperiode opviel, was de geslotenheid van de politiek. Toen het bestuur samenkwam was dit om zaken te bekrachtigen of ja te knikken over dingen die een paar mensen al bedisseld hadden. Ik zeg niet dat het vandaag niet meer zo is, maar in alle geval heel wat minder. Er kwam meer openheid.”

„Complimentjes van de oppositie deden deugd”

— **Verschillen socialistische, liberale, groene, Vlaamse of christelijke jongeren zoveel in het opstellen van programma's?**

— **Johan**: „Vandaag kun je nog moeilijk jongeren opdelen in zoveel verschillende zuilen. Iedereen die zich inzet, doet dat vanuit een bepaalde inspiratie of invalshoek. Haal je je gedrevenheid uit evangelie, proletariaat of eender wat, het resultaat kan uiteindelijk hetzelfde zijn: een betere samenleving, waarin iedereen zich kan terugvinden!”

— **Eén waarheid, één partij... nogal angstwekkend?**

— **Johan**: „Nogal een geluk dat er verschillende inspiratiebronnen zijn. Men gaat mekaar toch niet in naam van één enkele ideologie de kop inslaan, zeker...”

De tachtiger jaren zijn wel van inzonder belang geweest voor Johan Vandenaabeele. Nadat hij 850 stemmen achter zijn naam kreeg werd hij in 1982 tot Oostends gemeenteraadslid verkozen. Vijf jaar later deed hij mee aan een examen voor stadssecretaris, toen Gaston Van Laere met pensioen ging. Op dit ogenblik was Johan ambtenaar bij het provinciebestuur, meer bepaald afdelingschef dienst Onderwijs (sociale zaken).

— **De prijs die je betaalde voor het stadssecretariaat was wel het afstand nemen van politieke ambities?**

— **Johan**: „Ik heb het niet ervaren als afstand doen van politieke ambities omdat ik geen politiek beest ben en nog veel minder een carrièrejager. Ik heb me al altijd willen inzetten voor mensen en heb nu de gelegenheid dit te doen op een rustige en betere manier.”

— **Je hebt ergens de hele stad in je hand?**

— **Johan**: „Het opmaken van een verslag van gemeenteraad en schepencollege behoren tot de taken van de stadssecretaris. Als contactpersoon voor 1200 personeelsleden maak je heel wat situaties mee. Voor onze mensen hebben we altijd een goed oor, zó voor werkomstandigheden en zó voor eventuele pijnlijke problemen in het gezin.”

— **Breedste glimlach die al achter je oren viel?**

— **Johan**: „Het deed me enorm plezier toen ik op een dag van oppositieleden complimentjes kreeg voor de manier waarop ik mijn taak op onafhankelijke en objectieve wijze vervul.”

Wat niet iedereen weet is dat onze stadssecretaris een haat/liefdeverhouding heeft met de stad Oostende. Daar zit het zonnige Toscane, met zijn prachtig geheel aan landschappen en vlakbijliggende kunststeden, voor iets tussen.

— **Wat met jouw broodvrouw Oostende?**

— **Johan**: „In de eerste plaats zouden de normaal kritiekbezopen Oostendenaars wat meer moeten samenwerken en ernstiger de tewerkstelling aanpakken; dringender werk maken van sociale nood, problemen van eenzaamheid en maatschappelijk isolement oplossen; ambities kanaliseren en beseffen dat Oostende niet van en in alles de eerste en de beste kan zijn. Ze kan niet de grootste haven hebben, de grootste luchthaven, noch het grootste casino. Laten we nuchter blijven en niet denken dat de Stad aan Zee hét centrum van het heelal is.”

„Meer kansen aan jongeren om zich te bewijzen!”

— **Wat zou je de jonge mensen willen toeroepen?**

— **Johan**: „Dat iedere jonge bink de kans krijgt om het te maken in zijn leven zonder voor- en tegenslagen uit de weg te gaan. In plaats van jonge lui tot in het degoutante de les te spellen, moeten ouderen hen meer reële kansen geven om zichzelf te kunnen zijn. Het échte leven? Da's vallen, opstaan en verdorie almaar verderdoen!”